

utrenye, a reggeli zsolozsma előtt, és akár a sekrestyében gyónási lehetőséget kért, csak hogy az Eukarisztiában, az örök élet kenyérében részesülhessen. Mielőtt pedig kórházba került, a vasárnapi Liturgia után – pedig senki nem haragudott rá – többünktől is bocsánatot kért; így köszönt el, békességet hagyván örökül. Hát, bocsásd el, Uram, szolgálodat „a te igéd szerint, békességben.”

Vargabetűnek tűnik, de engedtesék meg nekem, hogy egy evangéliumi történetet is idézzek Sarkadi Sándor testvérünk ravatalánál. Az evangélisták Urunk szenvedéstörténete leírásában beszámolnak egy emberről, aki napi munkáját követően a mezőről tart hazafelé. Fáradt lehet; előfordulhat – Uram, bocsá’ –, hogy egy pohár bort is megivott már hazafelé menet. És akkor összetalálkozik a Kálvárián hömpölygő tömeggel s a kereszttét vivő Jézussal. A katonák a vállára teszik a keresztet, és néhány száz méteren keresztül az üdvösségtörténet vonala metszi ennek az embernek, a cirenei Simonnak az életét. Egyszerű munkásember ő, akiről nem is hallunk többet – de sejthetjük, hogy mi játszódhatott le benne, hogy mi lakhatott a szívében, hogy hogyan lehetett jelen az első keresztény közösségben, hiszen Pál apostol egyik leveléből megtudjuk, hogy Simon felesége és gyermekei később az egyház oszlopai lettek. – Kidőlt a mi cirenei Simonunk, szakolyi Sándorunk; hiszem, hogy a hitből fakadó, egyszerűségében lenyűgöző és időt, energiát mindig jó szívvel áldozó munkás egyháziasság Sarkadiék családjában élő hagyomány marad.

Kedves Gyászoló Testvérek!

Vecsernyei imádságainkkal, énekeinkkel, gondolatainkkal búcsúzunk. És egy utolsó megjegyzéssel: az alkonyati zsolozsma nem zárja, hanem nyitja a liturgikus napot, a feltámadás ünneplését. A „Most bocsásd el” után a feltámadási tropár a húsvéti misztériumot tárja elénk. Sanyi Bátyánk! Temetésed, e sajátos mai vecsernyéd nem a lemenő nap alkonya, nem a halál sötét iszonyata, hanem a felkelő nap hajnala, a feltámadás diadala. Ebben a reményben búcsúzunk, s így hívom a családot: jertek, adjunk búcsúcsókot az elhunytunk!

Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3. – Tel. 30/415-50-92

Honlap: www.kertvarosigorogok.hu – E-mail: obbagy1@upcmail.hu

Felelős kiadó: Obbágy László parókus

SZENTBESZÉD SARKADI SÁNDOR TEMETÉSÉN

(1941 – 2015)

Kedves Gyászoló Család! Kedves Testvérek!

„Kimegy az ember munkájára és dolgára – napestig.” Aztán alkonyatkor rácsodálkozik Isten világának szépséges gazdagságára, és összegző tekintettel visszanéz az eltelt napra. Ilyenkor az egyház is összegyűjti gyermekeit, hogy az alkonyati zsolozsma, a vecsernye imádságában – eljutván a napnak lenyugvásához és látván az esteli fényt – minden jóért áldja az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, dicsőítse és magasztalja a szentháromságos egy Istent.

Alkonyati zsolozsmánk fő részei egymásra épülnek. A szertartás elején az ószövetségi háttérből indulunk, és a zsolotárossal imádkozunk. A zsolotáros imája az e világ gondjai-bajai között evickélő, életvitelében nem egyszer botladozó, de folyamatosan Isten felé törekvő, az ő útját kereső ember fohásza. „Uram, tehozzád kiáltok, hallgass meg engem!” „A mélységekből kiáltok, Uram, hozzád; Uram, hallgasd meg az én szómat!” A vétkeket, gyarlóságait ismerő, elismerő és beismerő ember Isten irgalmát keresi: „Ha a vétkeket figyelembe veszed, Uram, Uram, ki állhat meg előtted? De nálad vagyon a kegyelem.” Így könyörgünk, így kérjük Isten közeledését és igyekszünk fogadni s letapogatni az ő lehajló és fölemelő szeretetét a vecsernye első részében.

Alkonyati zsolozsmánk közepén körmenet jelzi az Üdvözítő érkezését, és a gyertyák, mécsesek csendes bizonyosságot és biztonságot nyújtó fényében úgy énekeljük meg Krisztust, mint a mennyei Atya isteni dicsőségének, megközelíthetetlen ragyogásának köztünk megjelenő enyhe világosságát, az Isten Fiát, aki életet, értelmet ad a világnak és személyes létünknek is.

Végül pedig, a vecsernye utolsó részében az agg Simeon énekét imádkozzuk el – „Most bocsásd el, Uram, szolgádat...” –, amely énekben Krisztust Üdvözítőnknek mondjuk, akit lelki szemeinkkel mi is megláttunk, akit személyes életünk Urának vallunk.

Kedves Testvérek! Nem volna ildomos, ha szertartásmagyarázatot akarnék tartani egy ravatalnál. Akik azonban igazán ismerték Sarkadi Sándor testvérünket, azok pontosan tudják, hogy ezekkel a szavakkal róla beszélek. Amit a vecsernyénkről elmondtam, az Sanyi bácsiról szól. – A legnagyobb együttérzéssel osztozom a gyászolók: özvegyen maradt felesége, gyermekei, unokái, rokonai fájdalmában, és külön, kalapemelő tisztelettel köszönöm meg a családnak az utolsó hónapok odaadó, példás helytállását; de talán megbocsátják nekem, ha nem szóvirágokat gyűjtök vigasztalásként. Úgy vélem, akkor vagyok méltó az ő pótolhatatlan egyháziasságot sugárzó egyéniségéhez, ha az életéről, a hivatásáról, az Isten által kijelölt s általa megtalált helyéről a számtalanszor együtt imádkozott vecsernyénk imádságos miliójében próbálok gondolkodni.

A vecsernye itt és most róla szól.

Először is: övé az „Uram, tehozzád” esdő zsoltárainak sora. Azt mondtam, a zsoltáros imája az e világ gondjai-bajai között evickélő, életvitelében nem egyszer botladozó, de folyamatosan Isten felé törekvő, az ő útját kereső ember fohásza. Ismertük Sanyi bácsi küzdelmes, dolgos hétköznapijait, ismertük természetének gyöngeségeit és életvitelének botladozásait is. És ismertük őt a pócsi zarándokok között, ismertük a rendszeresen gyónók sorában, ismertük a templomból soha nem hiányzó kevesek egyikeként, ismertük az egyház ügyét mindenek elé helyező, a pap gondolatát is kitaláló Isten-embereként. Akinek a hétköznapijait is megfényesítette a vasárnapra várakozás öröme. Olyan tiszta egyszerűséggel, magától értetődőséggel, amint azt egy Móricz Zsigmond által megszólított kisbojtár megfogalmazta: „– Mondd, fiam, miért élünk? – kérdezte tőle az író. – Azért élünk – válaszolta a gyerek –, hogy vasárnap tiszta inget és tiszta gatyát vegyünk, és elmenjünk az Isten házába.” Ritka alkalom volt, ha Sanyi bácsi hiányzott egy vecsernyéről. Igen, egészen övé az „Uram, tehozzád...”, övé a „mélységekből kiáltok”, s övé, nagyon is övé a bűnbá-

nat zsoltára: „Ha a vétkeket figyelembe veszed, Uram, ki állhat meg előtted? De nálad vagyon a kegyelem.”

Aztán tovább imádkozzuk, énekeljük az alkonyati zsolozsmát – és egyszer csak megjelenik az ikonok mécsese előtt az öreg lámpagyújtogató. Nem Exupery Kis hercegéből (*Istenem, hogy szeretett Sanyi bácsi olvasni...*), szóval nem a könyvből, csak a Dugonics utcáról, nem az ötödik bolygóról, csak a kántorpad oldalából; de ugyanazzal a rendíthetetlen hűséggel vecsernyéről vecsernyére. Exupery könyvében arról panaszkodik a lámpagyújtogató, hogy a bolygó egyre gyorsabban forog, alig bírja az iramot. Panaszra nyilván van, lenne ok ezen a mi felgyorsult bolygónkon, a mi felgyorsult életünkben is, de Sanyi bácsi bírta az iramot. Szívében rendületlen bizonyossággal élt a parancs; tudta, hogy a lámpának égnie kell, és mi mécsesei fényében hétről hétre, szombatról szombatra, vasárnapról vasárnapra ráérezhettünk az enyhe világosság, a mi Krisztusunk szerető, felszabadító jelenlétére. A Feltámadott volt az ő személyes életének középpontja is. Belőle forrásozott a hite, derűs világlátása; egyfajta szemtelen, vagány nagyvonalúsággal kezelte ő az egész életet, és irigylésre méltó, szinte pimasz magabiztossággal nézett szembe a halállal is. Lelkülete Pál apostol szavait tükrözte: „Halál, hol a te fullánkod? Halál, hol a te győzelmed?” – A fénykép, amit a ravatal előtt látunk, húsvéti kép; de talán még árulkodóbb a gyászjelentésének fotója, amelyen Sarkadi Sándor kertvárosi templomunk ikonosztáziójának Krisztusával látható; Krisztussal, akit szeretni, akit szolgálni igyekezett. Krisztussal, aki az élet; Krisztussal, akiben a halál nyereség.

Igen, így folytatódik a vecsernye is. Az ujjongó, a húsvét bizonyosságát sugárzó feltámadási sztihirák sorával, majd Simeon e bizonyosság fényében elimádkozott énekével: „Most bocsásd el, Uram, a te szolgádat, a te igéd szerint békességben.” Torokszorító, bizalomteli vallomás ez: a „most már elbocsáthatsz, most már meghalhatok, Uram” csak a Feltámadottba vetett hittel imádkozható el. – „A te igéd szerint, békességben...” Sarkadi Sanyival lehetett veszekedni; mint mindnyájunk esetében, nyilván az ő életében is fordult elő békétlenség. De itt, most el kell mondjam: ha úgy érezte, hogy nem járulhat szentáldozáshoz, példás bűnbánattal várt a papra a vasárnapi